

Szeghy Karolina: Az esőmanók

Egy májusi esős napon történt. Az eső egész nap úgy esett, mintha csak dézsából öntenék. Tudjátok, ez az a fajta eső, amikor az embernek még iskolába vagy óvodába sincs kedve elindulni. Pedig valójában már tavasz volt. Már száz ágra kellett volna sütnie a napocsának, ahogy eddig is tette. De ezen a napon valahogy kivételt tett és esővel szórta meg az utca embereit.

Szóval ezen a délutánon álltam a buszmegállóban, a kedvenc piros pöttyös esernyőmmel a kezemben. Nem volt sem jó kedvem, sem rossz, pont olyan volt, mint mindenki másnak egy ilyen esős délutánon. Ilyenkor mindenki picit bágyadt, picit álmos, picit szomorkás.

Ekkor azonban két kis alakra lettem figyelmes pont a buszmegállóban található kuka mellett. Szinte egyformáknak tűntek. Sötétzöld csuklyás kis köpönyegben, mezítláb tapicskoltak a pocsolyákban. Mérete mindkettőnek lehetett vagy egy arasz. Bőrük kék, a csuklya alól éppen hogy csak a két pisze orrocska látszott ki.

Hirtelen melegség öntötte el a szívemet. Nem láttam őket már nagyon rég óta. Egész pontosan gyermekkoromban láttam őket utoljára. Emlékszem mennyi csínytevést követtek el a kertünkben. Amikor a Bodri kutyának a vizébe virágot szórtak, az meg tüszögött egész álló nap. A szüleink meg nem tudták mi baja, pedig én akkor is láttam őket. Aztán amikor a padlásra vezető létrát megkenték sárral, apa meg lecsúszott róla. Bizony ám! Azok is ők voltak. Vagy amikor anya kiterítette a frissen mosott ruhát és ők ezt alig várták. Hoztak olyan esőt, égzengést, hogy minden ruha csak még vizesebb lett tőle. Anya meg megint moshatott ki mindent.

Ők voltak azok. A két rosszcsont esőmanó, Mancili és Manotto.

- Annyira unalmas ez a nap. - zúgolódott Mancili. - Csak esik és esik. Valamit ki kellene találnunk!
- Nézd azt az öreg kalapos bácsit! - mondta Manotto. - Talán a mellette álló esernyős nőnek az esernyőjéről ráonthetnénk a vizet a bácsi kalapjára.
- Nem valami nagy dolog. - nyavalygott tovább Mancili. - Dög unalmas.
- Van egy ötletem! - mosolyodott el Manotto. - Menjünk be az iskolába! Rosszaságból sosem elég! - kiáltotta vidáman.
- De a múltkor is csak a baj volt belőle. Emlékszel, az igazgatónéni nagyon dühös lett, aztán mindenki büntetést kapott. Persze vicces volt, hiszen a gyerekek nem is tehetettek semmiről. - kuncogott Mancili.

Ekkor az egyik esőmanó rám pillantott. A levegő szinte megfagyott, ahogy szétáradt benne a felismerés.

- Kicsi Kati. - nyögte Mancili és szája tátva maradt a csodálkozástól.

Én pedig csak álltam a szakadó esőben, a piros pöttyös esernyőmmel, Kicsi Katiként a buszmegállóban.

- Miféle Kicsi Kati? - érdeklődött Manotto. - Mégis miféle Kicsi Katiról beszélsz?
- Ott áll! Nézd Manotto! - bökött rám. - Emlékszel rá? Ott a Ficsurék szomszédjából. Tudod, akinek az a nagy kutyája volt. Akik abban a nagyon tiszta és rendes házban éltek. - hadarta izgatottan Mancili.
- De Mancili, az egy kislány volt. Ez pedig itt egy felnőtt nő. Nem tűnik fel a különbség? - kérdezte gúnyosan Manotto.
- Ő az Manotto, higgy nekem! Emlékszem rá. Ugyanaz az arc, mint kislány korában. Azok az álmodozó nagy kék szemek. Tudod, a felnőttek megnőnek, de vannak akiknek a szemük felnőtt korukban is álmodozó marad. Ez nagyon ritka jelenség a felnőttek világában. - mondta

szakértően Mancili.

És akkor láttam, hogy Manotto is felismer. Engem, az akkor már felnőtté vált Kicsi Katit, akinek a manók szerint még mindig álmodozó a tekintete. Talán ezért is láthattam meg őket, hiszen senki rajtam kívül észre nem vette őket. Pedig furcsa jelenség az, hogy esőben két kis mezítlábas manó rohagál a pocsolyák szélén.

Ők is tanácstalanul álldogáltak, ahogy én is. Furcsán venné ki magát, ha két nem látható manóval beszédbe elegyednék.

- Menjünk oda! - kérlelte Mancili Manottot. - Beszéljünk vele. Manotto, szerinted lát minket? - nézett rám fürkészően Mancili.
- Fogalmam sincs. Gyerekként biztosan látott, de most... Szerintem biztosan nem lát. - mondta és azzal kiöltötte rám kicsi kék nyelvét. - Látod? Nem lát! - hahotázott. Annyira nevetett, hogy közben felborult és beleesett a kuka melletti pocsolyába, melynek kékes-zöldes olajfolt úszott a tetején. Ezen még jobban kacagni kezdtek mindketten. Manotto már a könnyeivel küszködött, annyira nevetett.

A vicces jelenet láttán én is elmosolyodtam. Próbáltam elrejtetni az apró mosolyt a szám sarkában, de Mancili észrevette.

- Nézd Manotto! - kiálotta. - Mosolyog, lát minket! - ugrándozott vígan Mancili.
- Valóban. - nyugtázta Manotto. - De hogy a csudába láthat?

Hogy oda jött volna -e a két rosszcsont esőmanó vagy sem, ezt már nem tudhatom. Hiszen ebben a percben megállt a buszom a buszmegállóban. Akárcsak a többi felnőtt, összecsuktam a piros pöttyös esernyőmet és felszálltam a buszra. Ahogy a busz lépcsőjére léptem, a manókra néztem és halkán odasúgtam nekik:

- Látlak benneteket. Jó esőt és jó mókázást! - mosolyogtam rájuk.
A két esőmanó döbbsen állt a szakadó esőben, ahogy a busz ajtaja bezáródott.
- Viszlát Kicsi Kati! - intett utánam Mancili.